

цето на майка ви! — изсмѣ се бабата. — Ами кой разтрѣби кжщата и двора?

— Азъ и братчето ми.

— Отсега така ще разтрѣбвате всѣки день.

Отъ този день децата останаха при бабата. Тя се губѣше цѣль день изъ гората, берѣше разни билки, варѣше ги и отнасяше на нѣкжде. Всѣка вечеръ минаваше покрай жабока и той скришомъ ѝ обаждаше, каквото е чуль отъ децата. Ако се случеше да кажатъ нѣкоя лоша дума за бабата, тя имъ я повтаряше, хокаше ги лошо. А тѣ се чудѣха и маеха отгде бабата узнава, какво си говорятъ. Инакъ бабата ги хранѣше много добре и често имъ се радваше. Опипваше ги по бузитѣ и рамената, смѣеше се, клатѣше глава и мяскаше сладко-сладко.

Измина така дълго време. Оставаха още два деня до Великденъ. Една утринъ децата стояха пакъ на поляната и се окайваха.

— Боже, Исусе Христе! Помогни ни! — помоли се Ружка. — Дай ни знакъ да разберемъ, че ни чувашъ!

А въ това време отъ хубавитѣ ѝ сини очи капнаха на земята две едри сълзи. И тамъ дето паднаха сълзитѣ, изведнажъ се появиха две сини цвѣтя. Тѣ се крепѣха на високи сухи стѣбла, покрити съ сиви мѣхнати листенца, а отгоре съ синьо весело цвѣтче, като Ружкинитѣ очи. Въ сжщото време надъ тѣхъ изплѣскаха крилѣ, и на близкото дърво кацна една гургуличка и загука съ човѣшка речъ.

— Ружке и Росене, — казваше тя, — вие сте паднали въ ржцетѣ на най-злата вещица, баба Гълта. Тя ви храни, гои ви тукъ и се ка-

ни съ месото ви да гошава скоро и себе си, и жабока, и всичкитѣ си месоядни приятели. . . Бѣгайте, докле е време!

— Какъ ще бѣгаме, като не знаемъ пжтя? — проплакаха децата.

— Азъ ще ви изведа. Трѣгвайте подиръ мене!

Гургуличката литна, и децата се втурнаха подиръ нея. А тамъ, дето стжпѣха Ружка и Росенъ, следъ тѣхъ пжтеката се покриваше съ гиздави сини цвѣтя. Жабокътъ, като видѣ какво стана, изскочи подъ плочата и заврѣка, та гората прокѣнтѣ:

— Бабо Гълто! Бабо Гълто! Тичай дето си — робитѣ ни побѣгнаха!

Бабата довтаса въ мигъ.

— Жабчо, накжде побѣгнаха?

— Отведе ги гургуличката. Подъ стжпкитѣ имъ израстнаха ей тѣзи сини цвѣтя. Тичай подиръ тѣхъ!

Спсуна се бабата по пжтеката. Тича и проклѣна. А децата бѣгатъ, задѣхвватъ се. Скоро чуха отдалече клетвитѣ ѝ. Разбраха, че ги настига, че нѣма да ѝ отбѣгнатъ.

Спрѣ се тогава Ружка и втори пжть се помоли:

— Боже, Исусе Христе! Стори чудо! Направи, Божичко, да загуби баба Гълта диритѣ ни!

И стана второ чудо: покриха синитѣ цвѣтица всички пжтеки въ гората и полето. Спрѣ се баба Гълта слисана. Загуби пжтеката: накждето погледнѣше, все тѣзи безбройни сини цвѣтя. Разсърди се, започна да ги скуби вещицата. Скуби и хвърля! По едно време се спрѣ, погледна шепа стъркове въ ржката си и се изкиска:

— Ахаа, — рече тя, — чакай! Азъ изпустнахъ вече децата, ами ще